

Перець

ISSN
0132-4462

1989 СІЧЕНЬ № 1

Мал. О. КОХАНА

— Що, малий, теж уроки прогулюєш?
— Не! Мене по прозьбі батьків ослобонили від ізученія українського язика!

ОЦЕ НЕДАВНО, повернувшись з відрядження, я зайшов до під'їзду свого будинку і закляк від подиву. Біля ліфта я побачив щойно виготовлену металеву табличку, яка суворо радила: «Товаришу! При посадці переконайся в наявності кабін».

Піднімаючись на свій, дев'ятий, поверх, я уявив, що було б, якби цей вузьководний профілактичний захід раптом набув широкого розповсюдження. Приміром, скрізь на трамвайних зупинках установили б щити із закличкою — не сідати у вагон, не переконавшись у його наявності! Або, скажімо, в аеропортах несподівано з'явилися написи, котрі б категорично застерігали пасажирів від спроб злетіти у повітря без наявності літака.

Та велику мудрість цього застереження збагнув я пізніше, коли гортав свої командировочні записи. Був я оце на Закарпатті. І не міг оговтатися від подиву. Здивувало мене тамтешнє громадське харчування. Погодьтеся, просто тривіальними недоліками нас, заготовлених споживачів, здивувати важко. Ну, там обмежений асортимент, несмачні страви, не надто люб'язне обслуговування — до всього цього, на жаль, ми звикли...

І все ж мене ця служба вразила. Вразила, хоч як це дивно, назвами своїх закладів. От скажіть, шановні, коли ви бачите вивіску «Пельменна», з чим вона у вас асоціюється? Правильно, саме з гарячими пельменями і ні з чим іншим. А, виявляється, у Свалявському районі подібні вивіски ні про що не говорять. Наприклад, у «Пельменній» у селі Росош просто були здивовані, коли я замовив...

ПЕРЕКОНАТИСЯ В НАЯВНОСТІ

пельмені. А в «Пельменній» села Березники це прохання викликало посмішку:

— Бач, чого захотів!
Коли ж у селі Керещині я побачив вивіску «Вареники», то, перш ніж переступити поріг цього закладу, глибоко втягнув носом повітря — варениками і не пахло. Як виявилось, не пахло ними вже давно. Не пахло і сосисками в «Сосисочній», що в селі Душино...

Я ще в глибині душі сподівався, що ця невідповідність форми і змісту, тобто вивіски і асортименту, є наслідком непереконливості керівників Свалявського споживчого товариства. Та коли відвідав «Пельменю» в самому Ужгороді і коли мені замість очікуваних гарячих пельменів запропонували холодні бутерброди, я зрозумів: масштаби цієї невідповідності районом не обмежуються.

Узяти хоча б «Обіди по-домашньому». Кафе з такою спокусливою назвою спокушає ще й рекламною якою геть замальовані його вітринні вікна. Написи закликають вас не проходити мимо, а обов'язково відвідати кафе, аби покуштувати чудові

вареники, голубці, рибу смажену в глечичку, мамалигу... Словом, ви ще не переступили порога, а слинку вже ковтаєте. Проте, наблизившись до дівчат на роздачі, чуєте, що з усього того розрекламованого меню немає нічого. Натомість вам пропонують котлети з рисом. І хоч як би ви не кликали на допомогу всю свою фантазію і уяву, з домом цей харч аж ніяк не асоціюється.

А в самому центрі Ужгорода вас обов'язково зупинить вивіска «Українські страви». Навіть якщо ви запеклий скептик, та, прочитавши яскраве оформлене, виконане на дереві веле-тенське меню, — не зможете втриматися від того, аби не стати в чергу. Я теж став і, поки та черга рухалася, мучився — на чому ж зупинитися? Меню пропонувало безліч страв. Тут були курчата в сметані і курчата без сметани, м'ясо по-ужгородському, по-гуцульському, по-домашньому, тут були товченики і крученики, голубці з картоплею і присканиці з яблуками, мамалига з сиром і шкварками, вареники з сиром, грибами, квасолею і картоплею... Аби не дратувати читача, обмежусь цим переліком.

Скажу тільки, що черга моя вже підійшла, а я подумки все ще смакував апетитні назви, остаточно розгубившись від такого вибору.

— Котлети з макаронами і сирни-ки, — поклати край моїм ваганням роздавальниця.

Я їв котлети з темними-претемними макаронами і думав: не дай боже, якщо хтось з відвідувачів, ще не знайомий з українськими стравами, вирішить, що це і є славновісна українська кухня!

Керівники місцевого громадського харчування пояснювали цю умовність в назвах і вивісках перебіями в поста-чанні, браком висококваліфікованих фахівців. А мене раптом потягло на деякі узагальнення.

І до чого, міркував я, ми звикли до брехні. Вона часом стає нашою тінню, супроводжуючи нас у справах і вчин-ках. Ще недавно ми проголошували нереальні гасла, брали нездійсненні зобов'язання, звитували взятими зі стелі цифрами. І вважали це нормою життя. З огляду на все те яким безневинним жартом виглядають оті варенички без вареників, пельмені без пельменів, сосисочки без сосисок, кафе з казковим асортиментом та убогим меню!

І все ж таки, для кого ця показуха? Кого, а головне, в чому ми хочемо переконати? Кого і в чому хотіли переконати, наприклад, ужгородські зв'язківці, коли сповістили громадсь-кості про створення експрес-пошти? Хоч лист, відправлений тим експрес-ом, іде довше, ніж звичайний.

Правда, і ми самі настільки звикли, що вивіска існує для вивіски, — уже й не дивуємось. Ну хто, скажіть, ще вірить у те, що можна, приміром, в

«Індишнітти взуття» або в «Індирико-тажі» такі справді щось пошити за індивідуальним фасоном? Хоч, здава-лося б, саме для цього створені мало не в кожному нашому обласному центрі ательє з такими назвами і, відповідно, з таким призначенням. Тільки всі давно і твердо знають, що всі ці «інди» в кращому випадку запропонують нам вибір лише з кількох готових зраз-ків, причому далеко не світових стандартів. Або ж мало не в кожному обласному центрі, в тому числі — у Києві, є ательє з багатообіцяючою назвою «Меблі на замовлення», де бутицтво кожної бажаної може замо-вити меблевий гарнітур за власними ескізами. Впевнений, якщо серед меш-канців нашої республіки і знайдеться щасливчик, якому вдалося це зробити, він неодмінно виявиться якщо не родичем, то, принаймні, близьким другом самого завідуючого ательє.

А взяти ремонтні служби, особливо ті, що працюють під девізом «сьогодні на завтра» або ж «сьогодні на сьогодні». Я оце недавно спробував скорис-татися такою, щоб відремонтувати теле-візор. Так на протилежному кінці дроту довго дивувались, чого це рап-том мені так закортіло, а врешті-решт порадили подзвонити на тому тижні.

От я і кажу: є глибока мудрість у тому написі біля ліфта: «Переконай-ся в наявності кабін!» Може, з кабі-ною це й занадто. А от у нашому рідному сервісі, торгівлі, громадсь-кому харчуванні, та й не тільки там — не зайве було б це гасло взяти на озброєння. Як нагадування про те, що, перш ніж об'явити, проголосити, виві-сити і розрекламувати, треба переко-натися в наявності. В наявності мож-ливостей!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КРИЖАНІЗМИ

- Епітафія: «Похований у виборчій урні».
- Офіційна хроніка: «Звільнити міністра охорони здоров'я у зв'язку зі станом здоров'я населення».
- Якщо у трикутника всі три кути тупі, то

треба міняти директора, парторга і профорга.
● З трибуни: «Ми живемо добре, а будемо жити ще краще!» Із залу: «А ми?»
● Лідер пропозицій.
Авдрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.
м. Київ.

ХТО, по-вашому, най-щасливіша людина? Їй-бо, не сушить мізки, однаково не вгадає. Отож підкажу — солдат. Отой самий, котрого у вісімнадцять призи-вають на дійсну службу, дору-чаючи важіль танка чи кермо тягача з ракетами, аби сумлінно і самовіддано боронив кордони матінки-Вітчизни. У солдата, ка-жуть, ніколи не тріщить голова від проблем, як не проспати, де поспі-дати чи пообідати, хто попере білизну, яким транспортом дістатися полігону... Про нього дбають, думають, піклуються... Не дядечки і тітоньки, а — командири.

Хоча і солдатів є про що думати. Особливо в сучасній армії. Починається щемлива турбота це з порога військкомату, коли його несміливо переступає призов-ник — жовторотий і ще не знайомий із нарядами на кухню. Суворий лейтенант проникне на-скрізь орлиним поглядом «мами-ного синочка» і відразу робить висновок: цей — природжений снайпер, той — майбутній спец по ремонту командирських стільців, а он той — авіатехнік... Сполохане «дитя», яке відірвало від маминої спідниці, пробує поправити все-знаючого служачу. Мовляв, вдяч-ний за піклування про солдатську долю, але ж із мене може вийти такий же авіатехнік, як із ведмедя балерина. От якщо сісти до радіо-станції й слухати свист ефіру — так до цього хоч зараз. Бо півроку гриз граніт хитрих спецнаук у радіотех-нічній школі ДТСААФ. Відповідь військкоматівця, як правило, не залишає жодних ілюзій: — Ми ліпше за ДТСААФ зна-

ГОЛОВА — не тільки для картуза

емо, кого і куди направляти. Ось таким чином. Виявляється, те, що вчив та опановував рані-ше, — забути і наплювати. Хоча, здавалось би, добровільне това-риство сприяння з усіх сил ста-рається допомогти армії, авіації і флоту. Аби новобранець, при-йшовши в частину, вже щось знав і умів робити. Приміром, тільки в Харківській області ця організація має чимало шкіл, де готують во-діїв, механіків, парашутистів, опе-раторів радіолокаційних станцій. І опановують ту майстерність кміт-ливі хлопці по кілька годин на день. Дехто після роботи прибігає, а хтось і з відривом від виробництва з ранку до ніченьки, не піднімаючи голівоньки, читає і практикується. Причому йому за це ще й зарплата йде. Бо заводи і фабрики заради такої доброї справи не шкодують витрат. І тим самим сприяють успішному навчанню майбутніх во-їнів, щоб у війська не потрапили невмійки. Не дилетанти ж бо по-винні боронити Батьківщину.

— Достеменно так, — погоджу-ються працівники військкоматів. І — роблять по-своєму. На дот-саафівський диплом дивляться, на-че на прокомпостований позавчора талон. Особливо «щастить» ново-спеченим операторам радіолока-ційних станцій. У харківську ра-діотехнічну школу спливають листи від розчарованих випускників. Мовляв, як не ай-яй-яй старшим обманювати підрастаюче поколін-

ня! Обіцяли службу за спеціаль-ністю, а вийшов пшик. Харків'янина О. Зайця дбайливі військкоматівці відрадили служити зенітником у Туркменську РСР, Ю. Коновало-ва — в інженерну частину. Тільки після скарг батьків у Міністерство оборони СРСР Юрка перевели оператором РЛС... Призовників К. Анікова, С. Жилковця, С. Мо-роза, О. Трубочанинова, В. Колча-на, О. Орлова та багатьох інших спеціалістів-локаторників з примх тих же чиновників у військовій формі благословили у... танкісти, стрільці, кухарі.

— Не може такого бути, — ди-вується начальник відділу Харківсь-кого облвійськкомату Владислав Андрійович Соловйов. — Давайте розберемося!
Розібрався. Іще й як може! Адже у військкоматі навіть не знають, куди саме і скільки від-правляється випускників шкіл ДТСААФ. Зате начальник радіотех-нічної школи Всеволод Васильович Рощевський категорично запевняє, що ли-ше 15—17 процентів операторів РЛС бойові бачать у військах оті станції.

Тим часом, на підготовку лока-торників витрачаються не копійки. Якщо солдат про це не знає, то військкоматівцям напевно відомо. І не тільки харківським. Причому всі вони на словах обома руками за-цілює направлення призовників-спеціалістів. Та коли ті відчиняють

двері призовної дільниці, про їхні дипломи всі забувають. Маленькі і високі армійські чини норovsky-ють якнайшвидше розштовхати по час-тинах стрижених хлопчаків, аби ті не мозолили їм очей.
Між іншим, кашу, заварену військкоматівцями, розхлюбують

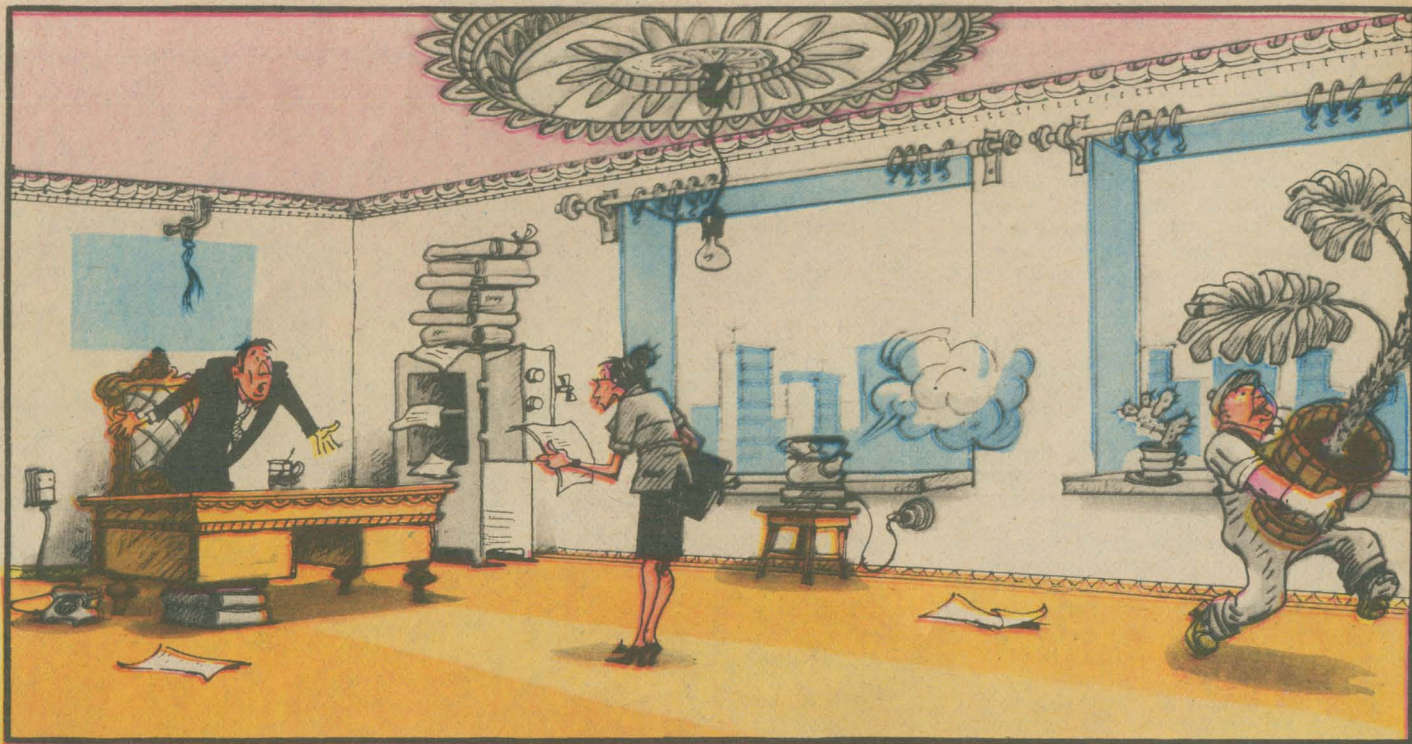
у військових частинах. Бо заново виліпити фахівця-радіста — це не картуз навчити на голові носити. Тим більше, що голова, в тому числі й солдатська, призначена не тільки для картуза.

В. СУБОТА.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Вірно у народі кажуть: доки живе людина, доти і вчиться. Шкода тільки, що пізно інколи ми це розуміємо. От, скажімо, взяти мене.
У 1980 році придбав я автомобіль "Запорожець". Накатав на ньому якихось 33 тисячі кілометрів — як вийшов з ладу колінастий вал двигуна. Кинувся я зі своєю бідою до ав-томатизації, а продавці мені у відповідь: "Таких запчастин не отримуємо. Звертайтеся до техстанції".
Тоді подався шукати я частя за вказаною адресою. Мало не на всіх техстанціях на-шої Черкаської області побував. А ремонтники, опитувавши мене від усього серця, тіль-ки руками розводять: "Колінастий валів отримуємо дуже і дуже мало. Не можемо навіть забезпечити ними автомобілі пільговиків. Звертайтеся на завод".
Скориставшись ще й цією порадою, написав я до запорізького автозаводу "Комунар". І вже другий рік чекаю звітної поради: як вийти із становища? Невже кудувати другий автомобіль лише для того, щоб розібрати його на запчастини?

В. ПОТАПЕНКО,
власник пологоманого автомобіля,
ветеран Збройних Сил Радянського Союзу.
снт Дрозів
Черкаської області.

— А куди це ви все витягаєте?

— У ломбард закладаємо. Після переходу на госпрозрахунок робітникам нічим платити.

Володимир СТРЕКАЛЬ

ВТІШИВСЯ

Повернувся Григорій Кузьмич
Із наради на рівні високім.
Туди їхав надутий, мов сич,
А тепер позирає, мов сокіл.

Він утіхи привіз цілий кіш:
— Ой нарада ж корисна-то, нене!
Думав я, що керую найгірш,
А дізнався — є гірші й за мене.

СТИМУЛ ДО ТАНЦЮ

В клубі музика на славу,
Щира і дзвінка.
А на сцені хлопець жвавий
Шпарить гопака.

І глядач один гукає:
— Що за красота!
Подивіться, як стрибає —
Начебто літа!

А сусід на пальці дмуха:
— Ти одне затам —

В клубі цьому
Без кожуха
Застрибаєш сам.

ПЕРЕМОГИ І ЗВІТИ

Сенатові без зайвих слів
Гай Юлій Цезар доповів
Про те, як битву виграє зміг:
— Прийшов, побачив, переміг!..

Для нас ця теза не нова,
Та зайві плодимо слова,
Шлемо фантазію в політ:
Здобуток куций — довгий звіт.

ПРЯМА Й КРИВІ

Простіше правила нема,
Як це із межами чіткими:
Пряма між точками двома
Коротша, ніж криві між ними.

Неясно ж тут одне: чому,
Б'ючи до крові душі й ноги,
В житті частенько не пряму —
Криві шукаємо дороги?

Ви питаєте, як відрізнити звичайнісінького чиновника від духа святого? Найпростіше — за німбом над головою. Чиновники, як відомо, німбів не носять. Хіба що для маскування. Наче-пять німба — і не підходь:

— Ні-ні-ні... Сьогодні я не приймаю. Мене нема, не існує. І, взагалі, сьогодні я — не Цеберко!

Дух — він і є дух. З ним ні побалака-

сти. Один чиновник, розказували, ще позаторік як вийшов, то й до сьогодні. А теж казали: «Ось-ось»...

О! Знову кроки на сходах. Кидається. І знову привид. Розвелось їх тут! Кажуть, чиновники, що часто виходять, рано чи пізно перетворюються на привидів. Збираються по кутках, без кінця палять з нудьги. Грають у шахи на підвіконнях. Є контори, де за ними і не

Небловимий Цеберко

ГУМОРЕСКА

ти, ні розв'язати питання, ні помацати його, ні роздивитись. Майнув — і нема.

А чиновник Цеберко — людина жива. Із плоті і крові. Хоча деяких звичок привидів нахапався. Ніби слухає вас, а не чує, ніби дивиться, а не бачить, ніби вирішує справу, а ніби й ні. Щоб переконатися у його реальності, можете торкнутися його пальцем або зненацька ущипнути. Як підскочить — значить, не дух. Ось тільки побачити його буває так само важко, як духа. Бо він завжди, коли не спитай, тільки-но вийшов. Або ще не прийшов. Ще не прийшов, а вже вийшов. Ось-ось, тільки що. Хвилину тому. А взагалі, він десь отут. Ну, ось тут. Зовсім поруч. Протягни руку і дотягнешся. Може, в сусідньому кабінеті. Чи в сусідньому гастрономі. На хвилину забіг. Або на кілька секунд заскочив у сусідній кіно-театр. І вже другу серію додивляється. Або десь чергу зайняв чи п'є каву... Та де б не був, але зараз повернеться. З хвилини на хвилину. Ось-ось... Он уже й кроки його на сходах, чуєте?

Радо кидається назустріч, але ні, то не він. Хтось у німбі. Чужий. А справа до Цеберка у вас нагальна. Отже, кілька годин чекання вам здаються роками.

— А він не помер часом? — цікавиться.

— Та ні!.. Аби помер — на вінок гроші збирали б. Живий. Зараз буде. Ось-ось...

«Ось-ось» тягнеться далі. Мимоволі пригадуються історії про зниклих безві-

протопишся. Контори-привиди. Що є, що нема...

То, може, й Цеберко дематеріалізувався? Та ні. Прокотилася радісна звістка: прийшов! Щойно був у сусідньому відділі. Всі бачили. Ну, тільки що! Ось-ось... Хвилину тому подався на нараду.

Маячня якась. Містика! З одного боку, він ніби є, бо уже прийшов, а з другого — нема, хоча ще і не вийшов. Є і нема одночасно. Єдність протилежностей. Одна протилежність — у замкову шпарину видно — он сидить на нараді. А друга через те й недосяжна для вас, як власний лікоть: близько, а не вгризеш.

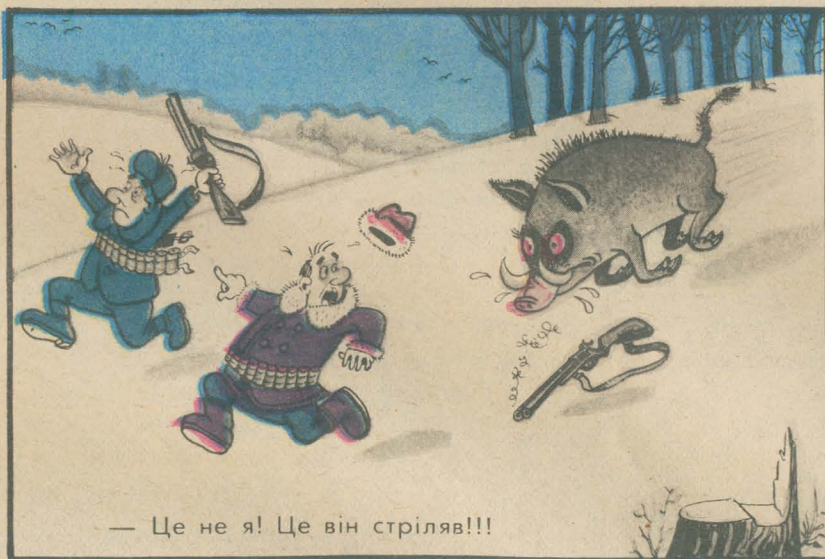
Та дарма. Влаштуєте засідку біля дверей. Тепер ніде не дінеться. Не вислизне і не втече.

Аж ось і кінець наради. Всі вийшли — його нема. Хутко зник. Кажуть, вознісся у міністерство. Через квартиру чи пожежний вихід — неістотно. Але незабаром повернеться. Ось-ось... О третій, або о четвертій, о п'ятій, о шостій. Не знаєм, о котрій. Загляньте завтра. А краще на тому тижні. Не забувайте. Ласкаво просимо. Заходьте, дзвоніть. Вам Цеберка? Яка шкода! Тільки-но вийшов.

Віталій КОВАЛЬ.

с. Жорнівка
Києво-Святошинського району
на Київщині.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Це не я! Це він стріляв!!!

НІ В ЯКІ ДВЕРІ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Дайте мені 3503 крб. 62 коп., і я скажу вам, як можна розбагатіти. Дуже простий і надійний спосіб. Єдина умова: необхідно мати прописку у м. Ворошиловграді. І все. Не вірите?

Треба укласти договір із ремонтно-будівельним управлінням № 4 тресту «Ворошиловградрембуд» на спорудження садового будиночка. Якщо вам це вдасться, вважайте, що до кінця своїх днів ви забезпечені. Принаймні, на хліб з маслом вистачить.

Хто не вірить, хай поспитає у члена дачного кооперативу «Комунальник» Н. Є. Кравця. Він уклав договір з РБУ-4 у червні 1987 р. Сплатив вищевказану суму. До першого снігу, точніше — в листопаді того ж року будиночок мав бути готовий.

Але будівельники діяли не за договором, а за звичаєм. Нічого вони не зробили ні в листопаді, ні в грудні. А в січні 1988 року переуклали договір, визначивши новий термін: 22 червня 1988 р. усе буде готово!

Зверніть увагу: не 21 і не 23. А саме 22, в середу. Десь отак надвечір.

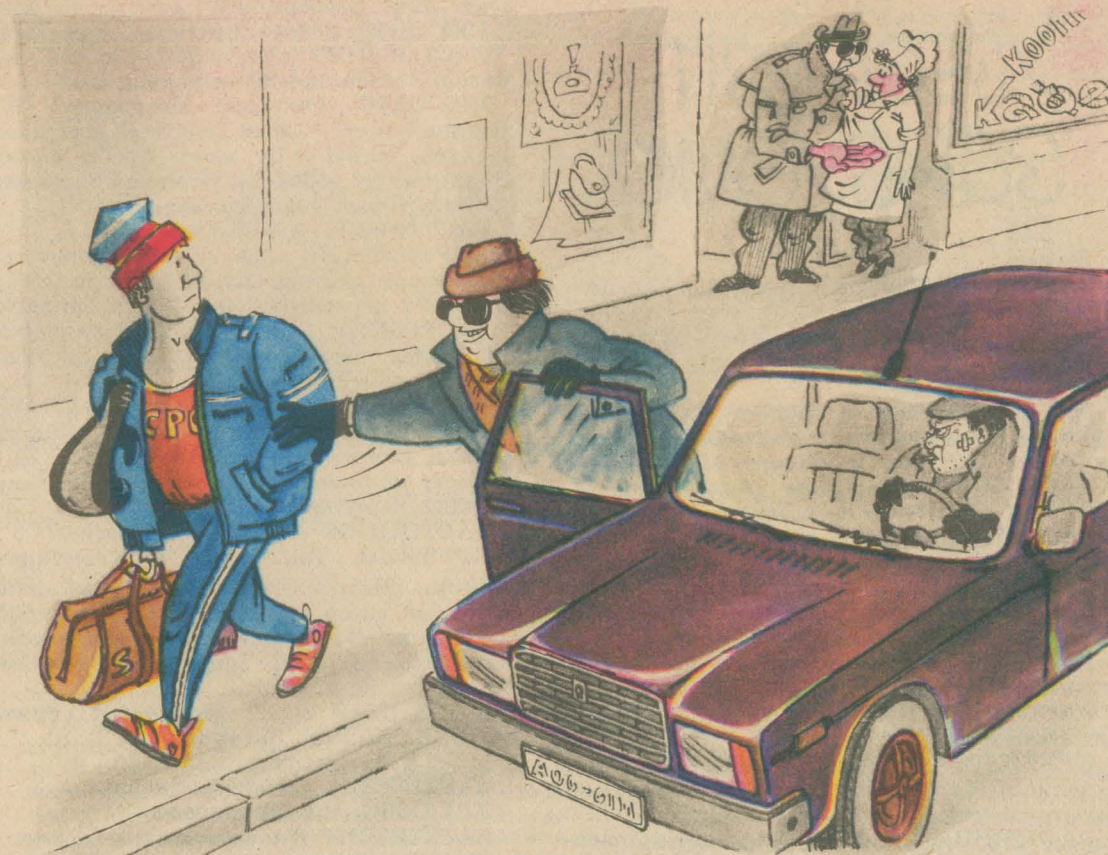
Але й цього разу вони свого слова не дотримали. Натомість начальник РБУ № 4 А. Г. Єфименко призначив новий термін: до 1 вересня.

А Н. Є. Кравець подав на РБУ-4 в суд.

Іще недавно людина, яка надумала позиватися з державним підприємством (якщо йшлося не про звичайне поновлення на роботі), викликала не так співчуття, як подив. Бо існувала думка, що коли щось державне, крокуючи шляхом прогресу, наступає на моль приватній особі, то так тій особі й треба. У кращому випадку могли сказати: нічого, історія вас розсудить. Але навіщо чекати суду історії, коли є суд районний?.. І от 4 серпня 1988 року Кам'янобрідський райнарсуд м. Ворошиловграда виніс ухвалу: РБУ-4 повинно сплатити Н. Є. Кравцю 1500 крб. неустойки. Крім того, з управління було стягнуто 90 крб. судових витрат і 68 крб. на гонорар адвокату О. Є. Чижиченко, яка захищала в суді інтереси Н. Є. Кравця.

Через чотири дні... Вгадайте, що було через чотири дні? Думаєте, будівельники ударними темпами закінчили той будиночок, хай йому грець? Ні. Через чотири дні начальник РБУ-4 написав Н. Є. Кравцеві листа, що до 1 вересня садового будиночка не закінчать. І тут уже від свого слова не відступився. Не закінчили. І нового терміну теж не призначили. Тому Н. Є. Кравець знову подав до суду...

— І що ж воно буде? — запитав я у головно-

— Не набридло ще в любителів ошиватися? Давай до нас — у професіонали!

го інженера РБУ-4 В. І. Базалєєва та начальника виробничого відділу О. І. Сластьоновой, якій, до речі, довелося на попередньому суді представляти інтереси свого підприємства.

— Та що, — відповіли ті. — Доведеться знову неустойку платити.

— А може, краще було б усе-таки закінчити той будиночок?

— Ясна річ, краще. Але столярки катма — дверей, віконниць... Ми їх самі не виготовляємо, а замовляємо управлінню виробничо-технологічної комплектації, яке входить до нашого тресту. Управління ж і досі не виконало замовлення для будиночка Н. Є. Кравця.

— Отже, судити треба було не РБУ-4, а УВТК, яким керує С. І. Каторгін? Його вина?

— Воно то так, — сказав заступник керуючого трестом «Ворошиловградрембуд» Ю. Г. Бабичев, — але й УПВТК, по суті, не винне, бо лісу, тобто деревини, не вистачає. Деревину наш трест отримує з «Красноярськліспостачзбуту» і «Свердловськліспостачзбуту» — вони недодають. Власне кажучи, ліс у них є, а от вагонів бракує. Залізниця підводить...

Де ж початок того кінця, яким закінчується початок?

У Києві я завітав до управління «Житлокомунпостач» і попросив В. В. Ярошенка — одного з заступників начальника управління — прокоментувати вищесказане.

— Що лісоматеріалів не вистачає — це факт, — сказав В. В. Ярошенко. — І не тільки у Ворошиловграді, це скрізь дефіцит. Але все ж я певен, що в Івано-Франківську така історія трапитися не могла. Річ у тім, що тамтешні колеги ворошиловградців першими з комунальників республіки перейшли на госпрозрахунок. І вони швидше зняли б двері у себе вдома й віддали на об'єкт, ніж допустили б такі збитки на своєму підприємстві.

А я подумав, що після Нового року, коли госпрозрахунок запанує повсюдно, завзяті клієнти, свідомі своїх прав, можуть пустити деякі наші підприємства по світу з торбою. І правильно зроблять!

Г. ЛІТНЕВСЬКИЙ.

м. Ворошиловград.

ФРАЗИ

Силою нічого не доведеш, але як це довести?

Побойовання сказати правду декого зробило героями.

Олександр ПЕРМОК.
м. Кіровоград.

Хіба людина помітить, що вона обкрадає себе, якщо вона багатіє?

Сперетатися з ду, не-и не-спетно: він може вас переконати.

В. МОРОЗОВА.
Херсонська область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Прохання у мене не зовсім звичне. Видай, будь ласка, мені довідку про те, що я маю право без будь-яких довідок продати свою власну хату в місті Устимуг. Це довідку я хочу представити голові нашої Устимугської міськради П. П. Щербі. А то, як не прийду з до нього по довідку на продаж хати, так він прямо з порога мені й гукає:

— Ганно Никифоровно, а ви маєте довідку на того, хто купуватиме вашу хату?..

Або:

— Ганно Никифоровно, а де довідка з місця роботи вашого майбутнього покупця?.. Негайно принесть!..

Чи:

— А у вас є довідка, що покупець вашої хати житель нашого міста?.. А який учбовий заклад він закінчував?..

І потім, за два роки, відколи: продав свою хату, Петро

Павлович замучив мене тими довідками далі нікуди. Уже навіть сняться вони мені. Скарилась на товарища Щербу я вже і в райвиконком. І там мені цітко пояснили: свою власну хату я можу продати кому завгодно і при цьому ніяких довідок не потрібно. Та Щерба на все це не звертає уваги. І все вимагає від мене нових довідок.

А тому, Перче, зваж на моє прохання. А зараз видай довідку і Петру Павловичу, що він — першоосортний бюрократ. І хай повісить він її на дверях свого службового кабінету, аби люди знали, з ким справу матимуть.

Г. ПУНЬО.

м. Устимуг
Володимир-Волинського району
Волинської області.

УВЕСЬ СВІТ ЗДИВУЄМО

Діють:
ЗАСТІЙНИЙ Григорій Петрович — керівний чоловік.
КРУТИЛО Петро Григорович — його помічник.

Дія відбувається у кабінеті Застійного. Григорій Петрович сидить за столом. Навпроти стоїть Крутило з папкою під пахвою.

ЗАСТІЙНИЙ. І що там угорі думають? КРУТИЛО. Нічого не думають.

ЗАСТІЙНИЙ (меланхолійно). Правильно. Не дума... (Підхоплюється з місця). Ти що?!!

КРУТИЛО. А що? Демократія. ЗАСТІЙНИЙ. Ну, знаєш! Демократія — демократією, а ти думай, що говориш.

КРУТИЛО. Якби думали, то сказали б, що від нас вимагається.

ЗАСТІЙНИЙ. Прислуховуватися до людей вимагають.

КРУТИЛО. А хіба раніше ми не прислуховувалися? Всі рішення приймали... за вимогою трудящих.

ЗАСТІЙНИЙ (зітхає). Благодатні часи були. Ми ініціаторами виступали. За рік по триста ініціатив висували. А тепер? Ти щонебудь придумав?

КРУТИЛО. Наш район оголосимо зоною тверезості.

ЗАСТІЙНИЙ. Зоною тверезості? Непогано... А що, багато п'ють?

КРУТИЛО. Не багато. Але закусувати нічим. Із продовольством туго. А менше питимуть — менше їстимуть.

ЗАСТІЙНИЙ. Годиться. Давай зону тверезості. Увесь світ здивуємо. Тільки ж ініціатива від трудячого люду нехай виходить. Мовляв, тверезий спосіб життя — найкращий.

КРУТИЛО. Затичка Семен Семенович не підведе. Ветеран праці, пенсіонер... Він своє віджив — листа в газету напише.

ЗАСТІЙНИЙ. От і добре. Що ще видумав?

КРУТИЛО. Продуктивність праці у нас шкандибає...

ЗАСТІЙНИЙ. Знаю. Дамо ініціативу: кожній робочій хвилині — найвищу віддачу.

КРУТИЛО. Що ви, Григорію Петровичу! Це ж лозунг тих часів...

ЗАСТІЙНИЙ (ляпає себе по лобі). Інерція спрацьовує. (Зітхає). Золоті часи були. А зараз?

КРУТИЛО. Проти куріїв виступимо. Зменшиться кількість перекурів — продуктивність праці зросте.

ЗАСТІЙНИЙ. Не зрозуміють.

КРУТИЛО. Так ми ж не прямо в лоб. Скажемо, що сигаретний дим забруднює атмосферу.

ЗАСТІЙНИЙ. Нам тоді на труби заводів покажуть, на вихлопні газу транспорту. Куди тій сигареті!

КРУТИЛО. А ми — козир! Піклуємося про здоров'я трудящих. Кожен городянин — фізкультурник. А фізкультура і нікотин — речі несумісні.

ЗАСТІЙНИЙ. Логічно. Особливо про здоров'я трудящих. Нам плюс. Хоча й немає спортивних баз. Увесь світ здивуємо. Хто ініціатором виступить?

КРУТИЛО. Затичка Семен Семенович не підведе. Ветеран праці, пенсіонер... Він своє відкури́в — листа в газету напише. Серед піонерів обговорення організуємо.

ЗАСТІЙНИЙ. Розумно! Тільки замало. Ще б і щось придумати.

КРУТИЛО. Із житлом у нас просвітку немає...

ЗАСТІЙНИЙ. Не наступай на болючий мозоль. Племінник уже п'ятого листа прислав. Хочє перебратися сюди, а де жити?

КРУТИЛО. Заборонити в'їзд іногороднім.

ЗАСТІЙНИЙ (підскакує). Тю на тебе! Мелеш чотзна-що! На якій підставі?

КРУТИЛО. Григорію Петровичу! Нова людина в місті — це ж додаткові комунальні послуги, харчі... От якщо треба якомусь підприємству робочу силу, нехай за кожного платять тисяч, скажімо, двадцять.

ЗАСТІЙНИЙ. А мій племінник?

КРУТИЛО. Ну, хіба ви не домовитесь із директором якогось заводу? Я й то думаю, що брата перетягну... За наших заплаять.

ЗАСТІЙНИЙ. Геніально! Прийнемо рішення. Увесь світ здивуємо. Хто виступить з ініціативою?

КРУТИЛО. Затичка Семен Семенович не підведе. Ветеран праці, пенсіонер... Він своє віджив, іногородніх родичів не має... Листа в газету напише. І наше місто стане неприступним бастионом.

ЗАСТІЙНИЙ. А що скажуть вгорі?

КРУТИЛО. Так зараз же демократія, Григорію Петровичу. Ми ж не командними методами вирішуватимемо, а при підтримці трудящих. На широкі маси зішлемося — вони витримають. Не вперше. Затичка Семен Семенович не підведе...

ЗАСТІЙНИЙ (щось згадавши). Стривай, стривай... Кажеш, Затичка?

КРУТИЛО. Затичка.

ЗАСТІЙНИЙ. Семен Семенович?

КРУТИЛО. Ну! Не підведе.

ЗАСТІЙНИЙ. Ти сьогоднішні газети читав?

КРУТИЛО. Ще ні. А що?

ЗАСТІЙНИЙ (бере газету). Ось... Рада ветеранів глибоко сумує з приводу передчасної смерті Затички Семена Семеновича, яка настала на дев'яносто третьому році життя.

КРУТИЛО (розгублено бере газету). Як же це?... Як він міг? У такий відповідальний час, коли необхідний голос трудящих...

ЗАСТІЙНИЙ (обурено). Ех, ти... (Перекирляє). Затичка Семен Семенович не підведе... Безвідповідальні у тебе активісти. Є інша затичка?

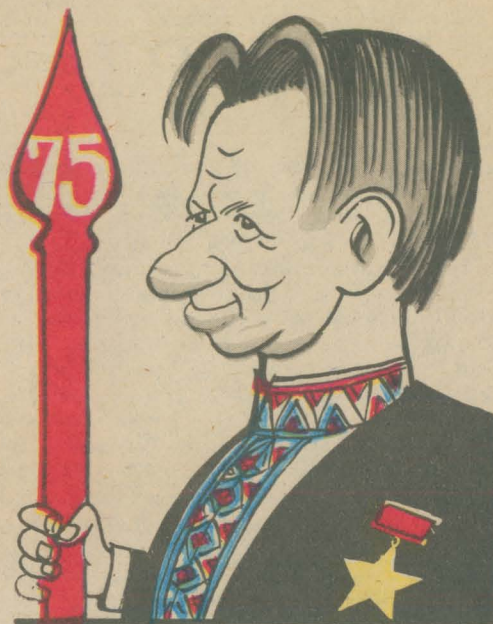
КРУТИЛО (винувато). Не підготував. Не думав, що підведе...

ЗАСТІЙНИЙ. Готуй! Терміново готуй. Десяток! Сотню готуй. Нам затички ось так потрібні! (Черкає себе ребром долоні по горлу). Ми увесь світ іще здивуємо!

Падає завіса.

Анатолій ЖИТНИК.

Вітаємо ювіляра!

Юрія ЗБАНАЦЬКОГО — відомого українського письменника, Героя Радянського Союзу, лауреата Державної премії УРСР ім. Т. Г. Шевченка і республіканських премій імені М. Островського та Лесі Українки.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Терпінню можна заздрити доти, поки воно не лусне.

Скромність прикрашає людину, але для багатьох це дуже дорога прикраса.

Якщо вже понути, то в розкоші!

Валяти дурня набагато легше, якщо він — круглий.

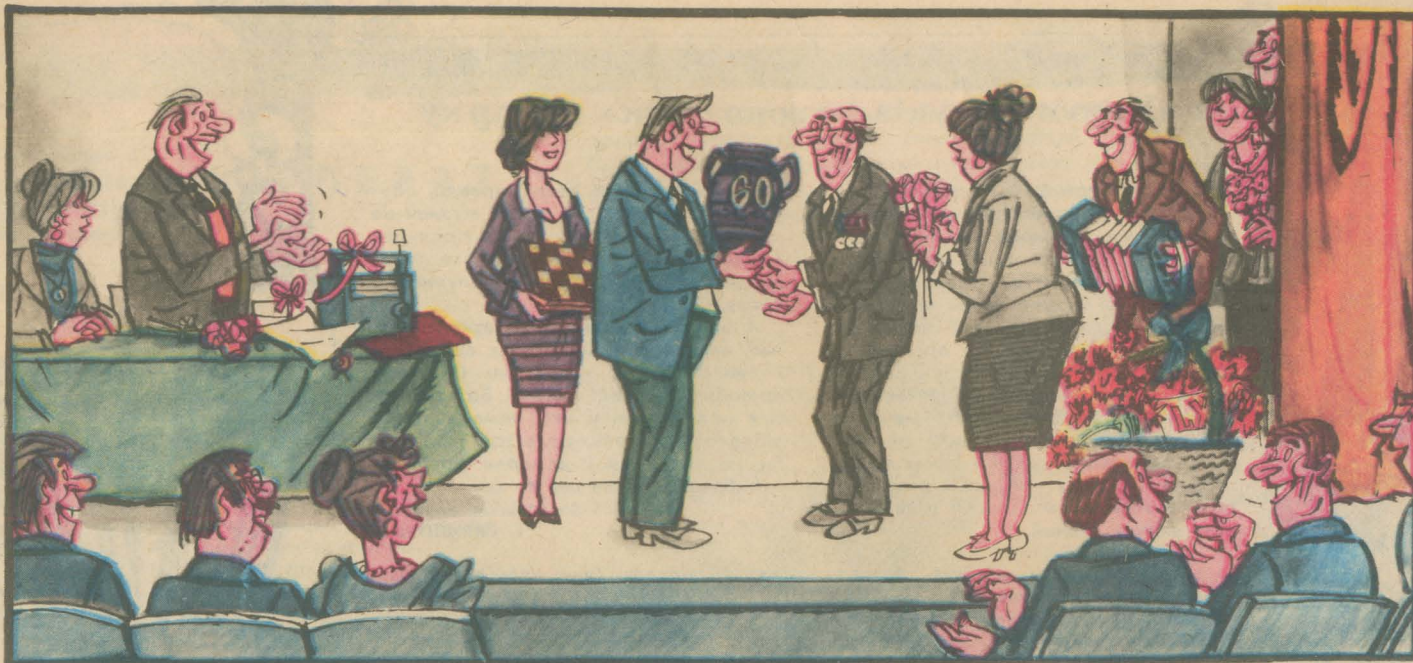
Залізь в боти і тоді зрозумієш, наскільки ти потрібен людям.

Микола ПИХОНЧУК.
м. Даугавпілс
Латвійської РСР.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— А ти мене, гад, запевняв, що твій самогонний апарат — цілком безпечний!..

— Щасливчик!.. А тут сиди й думай — скоротять чи ні?!

Ото ми трохи подискутували, подискутували — і нарешті таки розібралися: головний ворог перебудови — бюрократ. І висновок неначе сам собою сплив: варто лише ліквідувати тих бюрократів — і перебудова не знатиме на своєму шляху перешкод.

Усе ясно! Тільки виникла маленька трудність: як його, клятого, розпізнати, а потім спіймати на гарячому?

Один славнозвісний актор і видатний громадський діяч порівняв бюрократів із сніговою людиною. Сліди її — ось вони, а самої людини ніхто ще не бачив. І ніхто не може змалювати її словесного портрета. А ще один мудрий радянський менеджер зауважив, що треба боротися не з паперами, а з їхніми авторами. У мене, наприклад, щодо цього виникли певні застереження. Річ у тім, що, як казали ще в старовину, святе місце незайнятим не буває. У системі розвинутої бюрократії в крісло ліквідованого бюрократів одразу ж всидається інший.

Отже, боротися слід не з бюрократом, а з бюрократією в цілому. Однак і її словесний портрет створити також ой як нелегко. Через те, що вона дуже різнолика. А щоб не бути голослівним, наведу такі факти...

Як відомо, відділи комунального господарства і управління житлового господарства — це «фірми», що користуються особливою популярністю у населення. Трудящі чомусь найбільш охоче засипають скаргами саме ці інстанції. За браком місця не буду тут аналізувати причини такого феномена. Але у Дрогобицькому міськкомунгоспі і житлоуправлінні цей соціологічний факт красномовно підтверджують. У минулому році до житлоуправління надійшло 547 заяв та скарг, однак безпосередньо в управління було адресовано лише 85 листів (або 15%), решта пішла у вищі інстанції, звідки їх сюди переадресували. Епістолярний багаж міськкомунгоспу налічує за рік 344 листи, але лише дев'ять з них надійшло безпосередньо до відділу, решта — транзитом через вищі інстанції. Це свідчить про те, як глибоко повірили дрогобичани у те, що звертатися безпосередньо до безпосередніх виконавців нема анінайменшого сенсу. Вселити в людей таку глибоку віру в безперспективність безпосереднього звертання здатен лише бездоганно відлагоджений механізм бюрократії.

Це — один, так би мовити, лик бюрократії.

Як вдалося з'ясувати, тяганина в даному разі часто-густо викликана тим, що у міськвиконкомі, коли там переадресовують скарги до комунгоспу чи житлоуправління, не завжди уявляють собі, наскільки ймовірно-позитивне вирішення скарги підкріплюється реальними матеріально-технічними можли-

востями. Переадресовують, аби тільки швидше позбутися скарги.

Це, коли хочете, — другий лик бюрократії.

А неподалік від Дрогобича, у селі Рихтичі, йде тим часом затяжна війна між селянами й газовиками, сиріч Дрогобицьким міжрайонним управлінням газового господарства, яким керує

З цього виходить, що дарма про бюрократів розпустили плітки, буцімто він завжди чіпляється за формальності, буцімто не пригощай його бутербродом з ікрою, а дай лише написати зайвого папірця. Як бачимо, і зайві папірці, і непотрібні формальності він поважає лише тоді, коли це йому вигідно, коли це дає йому можливість

оголосити ряд вигаданих видів звітності поза законом. Але й після того об'єднання «Львівторресурси» вимагає від підлеглої фабрики по переробці вторсировини незаконні щомісячні зведення про розвиток заготівельної мережі. Це, однак, не заважає генеральному директору об'єднання К. Шерстюку в цілком законних звітах припускати викривлення, приховувати недопоставлену різним підприємствам вторинну сировину.

Маєте ще один своєрідний лик.

А от підняти телефонну трубку, переговорити з одним-другим і домовитися про припинення дорогого безглуздя, — на це бюрократія, бачте, не здатна. Вона воліє виконувати нехай дурну, але написану чорним по білому інструкцію, розпорядження і таке інше, чим можна при нагоді прикритися. А те, що гроші летять за вітром, це — до лампочки.

І ось результат: за 1987-й і перші місяці 1988-го року об'єднання «Львівторресурси» відвантажило Київському паперовому комбінату 600 тонн макулатури. І за той же строк об'єднання «Київторресурси» відвантажило Львівській картонній фабриці аж 262 тонни столичної макулатури. Безглуздя?! Авжеж.

Ні, що не кажіть, а таки важкувато скласти точний словесний портрет бюрократії. Та хоч і важко, а треба. Бо мусимо її розпізнавати, яким би обличчям вона до нас не поверталася.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Її різні обличчя

Я. Савшак. Селяни наполегливо просять газифікувати їхні приватні будинки, а управління щед्रो обіцяють їм, як часто буває, не газифікують. Посилаються на нестачу труб. Тоді деякі найменш дисципліновані й водночас найбільш підприємливі рихтичани вдалися до випробуваного способу, простіше кажучи, до шабашників, і останні успішно газифікували селянські хати. Успішно, та все ж не без порушень, особливо по лінії техніки безпеки.

Яким чином у шабашників опинилися труби, яких нема в газовому управлінні, — це предмет спеціального фейлетону-дослідження. Нас зараз цікавить інше. Газові лічильники, як відомо, тепер визнано зайвими. Дехто з мешканців Рихтичів скористався цим: не платив за газ, який спалювався при готуванні корму для худоби, у прихованих ванних кімнатах і т. п. Газовики схамулилися і почали вживати заходів. Зокрема, з громадянки В. Бігуняк зажадали доплати 25 карбованців. А вона затялася: мовляв, неправильно! Такі конфлікти може й повинні розглядати суд. Він може й недоплату стягнути, й ще якось покарати порушника.

У даному разі керівні газовики взяли самі судити. Узяти та й відключили газ від хати Бігуняк. Причому відключили у відсутність будь-кого з господарів, не вручивши їм відповідного акта. І три місяці (з вересня до грудня) хата була зимною. Гроші з нововистрої господині суд таки стягнув. Уже в лютому. Через два місяці після того, як газ громадянки, по втручанні в цю справу прокуратури, підключили. Але весь цей час ішли скарги у вищі інстанції, йшло листування і переадресування.

чогось не зробити при удаваній діяльності. А коли не вигідно, то він і паперами, і формальностями блискуче нехтує.

Ось вам іще один лик бюрократії. Та, на жаль, не останній.

Соціалізм — це облік. Пригадуєте це популярне гасло? Згадаймо й те, як, прикриваючись цим гарним гаслом, бюрократія жадала й породжувала безліч довідок, звітів, зведень. Дійшло до того, що держава змушена була

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Тобі, часом, не відомо, коли у цьому році почнеться навігація? Бо маю один задум. Хочу на дахові свого будинку встановити вітрила.

І знаєш для чого? Щоб, як окресне крига і подмуть весняні вітри, поміняти порт своєї припоски. Річ у тім, що кілька років тому мою хату в селі Тяпче було збудовано на тій ділянці, яку щовесня та щоліта затоплює своїми водами річка Саджівка. І мені доводиться жити, по суті, не в хаті, а на якомусь плаваєсобі (інакше свою хату я й не називаю). Діла ж до моєї біди нікому немає. І насамперед — Дрогобицькому райвиконкому, який, власне, і виділяв мені під забудову ту "мокру" ділянку.

Тому я і хочу цієї весни, як кажуть, знятися з якоря і пошукати щастя в інших краях. Бо, зрештою, життя "морська" мені вже набридло.

Б.ПОПОВИЧ,

власник хати на плаву.

с.Тяпче

Івано-Франківської області.

...з «Книги відгуків і пропозицій» ярмарку

Шановний ярмарковий комітет!

Спасибі, що запросили наш оркестр на новорічний ярмарок веселити публіку. Ми, як бачите, приїхали. Забули, щоправда, заздалегідь попередити, що шкваримо усі музичні твори на виробках Київського заводу духових інструментів. Можливо, це вам ні про що не говорить. Ми теж були раніше не в курсі... Ну і купили оркестр! Поспішили, звичайно. Мабуть, ці інструменти не для маестро: вони покриті нікелем і шар гальванопокриття в одних місцях товщий, в других — тонший, а подекуди — зовсім немає. Тому і звук виходить якийсь дивний.

Дорогий ярмарком!

Давно так не танцювали, як на ярмарку! Танці було організовано чудово. Молоді! А от товариші з Харківської взуттєвої фабрики № 3 — це молодці. Коли оркестр заграв «Од Києва й до Лубен...», моя дитина міряла туфлі, зроблені у Харкові. Ну, не втрималася і вирішила дати лиха забабкам. А підосва

Коли ми грали, дехто, правда, обурювався. Мовляв, від вашої музики на ялинках осипається хвоя, а в гірляндах виникає коротке замикання. Але переважна більшість публіки слухала і справді веселилася.

А ще добре, що ви на ярмарок, окрім нас, не запрошували ніяких ансамблів і груп. Особливо — сучасних. Отих, які полюбують «хеві метал». Бо «важчого» металу, ніж у нас, немає. І якби зібралося два таких оркестри, то народ би не витримав і ярмарок розбігся.

Вибачайте, коли що не так.

Барабанщик оркестру
Г. СКРИПОЧКА.

раз — і відпала. Іншу пару взули. Знову немає діла. Третю... Припадаю чесно, дотанцювала майже бося...

Тому прошу вас, товариші з ярмарком, про одне: якщо вже запрошуєте на ярмарок музик, то не привозте такі туфлі з Харківської взуттєвої фабрики.

Прошу не відмовити у моїй просьбі —
Т. ЛАГІДНА.

ЯРМАРОК!

І чого тільки немає на тому ярмарку! (Чого немає — самі побачите). Вирує він, шумить! Хто торгує, хто купує, хто просто гавловить, хто розхвалює свій товар, хто слухає різні історії... Одне слово, запрошуємо вас на наш

НОВОРІЧНИЙ ЯРМАРОК!

Ляльковий театр

ФЕДОРИНЕ ГОРЕ

(Майже за К. Чуковським)

І як чорна залізна нога, Пострибала, пострибала кочерга. А ось вулицею мчаться ножі Повз будинки, магазини, гаражі... І каструля у днину погоду Перестрибула огорожу, Торохтить: «Хто мені допоможе?!» Зупинитись ніяк не може.

Одне слово, повтікали від неохайної Федори і чайник, і каструля, і тарілки, і самовар... Та недовго печалилася Федора Ггорівна — придбала чайник і каструлю чернівецького заводу «Емальпосуд». Принесла додому, роздивилася і ахнула: якісь вони облуплені, на поверхні задирки, всередині темні плями, кришки прилягають нещільно...

Втекла тепер з дому Федора:

— Знову горе у мене, ой, горе! І біжить, і тремтить, позаяк то не посуд — справжнісінький брак!

РЕКЛАМА

СВІЖЕ ПОВІТРЯ

Постійно буде у вашій квартирі, коли ви придбаєте вікна, виготовлені на нашому підприємстві. Зроблені з сірої деревини, рами швидко всихають, тріскаються, повітря проникає до помешкання, навіть при зачиненні кватирці, якщо, звичайно, вам вдасться її зачинити.

ДИРЕКЦІЯ БРОВАРСЬКОГО ДОСЛІДНО-ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНОГО ЗАВОДУ БУДІВЕЛЬНИХ МАТЕРІАЛІВ.

ГЕНІЧЕСЬКА БАВОВНЯНА ПРЯДИЛЬНО-ТКАЦЬКА ФАБРИКА (Херсонська область)

ПРОПОНУЄ

КОВДРИ ДЛЯ МОРЖІВ.

Ковдри в окремих місцях «ліси», тому не гріють. А якщо додати, що вони ще й некісисто обметані, їхні краї зигзагоподібні, то у будь-кого піде мороз по шкірі.

ДО УВАГИ ВІДВІДУВАЧІВ!

Будьте обережні, не торкайтеся огорожі

ЯРМАРКУ!

Вона пофарбована фарбою МА-15 черкаського заводу «Аврора», яка не висихає майже місяць.

ЯРМАРКОМ.

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

ПОПЕРЕДЖАЄ:

якщо бажаєте у новому році кинути палити, СМАЛІТЬ ЦИГАРКИ, на виготовлення яких іде папір нікудишньої якості ПЕРШОТРАВНЕВОЇ ПАПЕРОВОЇ ФАБРИКИ, що на Ровеничині.

Заздалегідь подбайте про веселі настрій НА НОВОРІЧНОМУ КАРНАВАЛІ.

Ви будете в центрі уваги, якщо одягнете чоловічу сорочку НОВОМОСКОВСЬКОЇ ШВЕЙНОЇ ФАБРИКИ.

Несиметричність петель по відношенню до гудзика, гудзика не під колір тканини, несиметричність кишень.

УСМІШКУ присутніх гарантуємо.

ДИРЕКЦІЯ ФАБРИКИ.

АКСЕЛЕРАТ

(Діалог, почутий на ярмарку)

— Галю?!
— Ніно?!
— Скільки літ! Бачу, у тебе синок!
— А в тебе донька! Твої скільки?
— Рік. А твоєму?
— Вісім місяців.
— І вже бігає!
— Бігає. Аж сама здивувалася. Старшенький — Дмитрик — у рік пішов. А цей — у вісім місяців.
— Що ж ти хочеш — акселерація...
— Яка акселерація? Дід з бабою купили коляску Ворошиловградського заводу металовиробів. А вона така!.. Ну, така... Не можу тобі описати... Між боковинами і днищем — щілини, шини з коліс зіскакують, поникельована погано, торохтить... Доки меншеньким був, то я ще якось у ту коляску вклала його... А підріс — ногами дригає, кричить. І близько не піднось. Думаю, ото він так швидко і на ноги зіп'явся, аби тією коляскою не їздили... Краще пішки ходити. Правда, Андрійку?! Ну, ми пішли... Диб-диб!..

На ярмарку знімався епізод двадцятисерійного детективу «Близнюки». Короткий зміст такий: головні герої — сестри-близнюки Катря і Настя. Перша зв'язана з італійською мафією, друга — з нашою. Але на ярмарку все переплутується... І італійський мафіозі підтаєвся до Катрі, а до її сестри...

Увімкнули юптери: Режисер скомандував:

— Мотор!

Оператор навів камеру на сестер і раптом замахає руками:

— Стоп! Стоп! Хіба це близнюки?! За сценарієм, вони мають однакове вбрання. А у нас?!

— Ми одягнули їх у трикотажні комплекти з індексом «Н» львівського виробничо-швейного об'єднання «Весна», — розгубилися костюмери. — Взяті їх з однієї партії одягу.

— Чому ж тоді, ось глянь, — візна довжина виточок? І ширина клинових вставок... Негативно нехай перерахуються.

Через п'ять хвилин Катря і Настя були у нових комплектах «Весни».

— Дубль два! Світло! Мотор!

Оператор заглянув в окуляр кінокамери і прошипів:

— Стоп! Ви що, насміхаетесь?! Я сказав: сестри одягнені однаково. А у нас ще гірша картина.

— Хіба ж ми жінки! — розвели руками костюмери. — Це все львівські швейники...

Оператор здивлявся на їх вироб, ще багато разів зеленів, білів, синів від зупинки. Епізод на ярмарку зняли тільки після тринадцятого дубля, коли героїні фільму одягнулись у костюми іншої фабрики. І були вони без індексу «Н», який кіношники на костюмах об'єднання «Весна» розшифрували так — «нікудишні».

(Репортаж з черги)

— Хто останній? Я за вами. Нарешті чергу надідав. От ярмарок! От ярмарок! Півдня бігаю — і ніде черг немає. За велосипедами «Мишутка» донецького виробничого об'єднання «Металіст» стоять два чоловіки. Круяться, вертають його. Одному здається, що хід у «Мишутки» тугий, мовляв, якраз для ведмедів малюючого віку, другий обурюється неясним зварюванням деталей... За меблями — черги немає. За взуттям — немає. Ну, просто чудасія якась. Навіть на полірованого столпа, що посеред ярмаркової площі стоїть, ніхто не дерється. Бо один ярмаркуєчий майже на вершечок забрався, а стовп: трісь! трісь! Гнилий усередині. З Жовтневої торгової бази «Укрторбудматеріалів», що на Дніпропетровщині, виявляється, його привезли. Там, кажуть, лісоматеріали хвойних порід так зберігаються, що гірше нікуди. Тому вони і гниють, і тріскаються. А тут що дають? За чим народ згуртувався?

— За піском!

— І по скільки відпускають?

— По відру!

— Та що ви кажете? На талоні?

— Так це ж не цукор-пісок, а звичайнісінький...

— А чому ж за ним черга?!

— Товариші! Пісок закінчується. Скажіть, нехай більше не стоять...

— Усе! Останнє відро. Більше немає...

— Як?! Я стояв!

— А я попереджав.

— А я не чув... І що це у вас за пісок такий був? Мабуть, імпортний? Чи отой, з якого золоту миють? Чого мовчите? Секрет?

— Та ніякий не секрет. Звичайнісінький пісок...

— Ага, розкажіть, розкажіть...

— От причепився. Та звичайнісінький, кажу, пісок. Просто в нашій установі виділили ділянки в садово-городньому кооперативі. Наші співробітники відразу в різні БМУ помчали, аби ті, значить, спорудили дачні будинки, а я — на найближчу будову. «Усіх, — думаю, — перехитрю. З тими БМУ краще не зв'язуватися. Я краще додому щодня по шість цеглин приноситиму. А весною першим серед наших співробітників і дачку змурую». Узв'язав, одне слово, шість цеглин, заскочив у маршрутний автобус та й поїхав додому. А в автобусі — яка їзда! Усі штовхають тебе, шарпають. І результат — розстебнув я вдома портфель і ледве не знепритомнів. Цегли там не було — лише пісок. Спробував возити у трамваї. Така ж картина. Одного разу добрався додому пішки. І так не вийшло. Коли, ледь живий, ступив на подвір'я — відірвалася ручка і портфель з цеглою гепнувся на землю... Побіг я тоді на будову. «З чого це ви, такі-сякі, будуете?» — питаю. «З цегли Васильківського цегельного заводу», — спокійно відповідають мулярі. Побрів я на сусідню будову. І там невдача. Продукція Ставищенського цегельного заводу була ще гіршою від васильківської.

Півмісяця гасав я по будівельних майданчиках, але цегла переважної більшості цегельних заводів Київського обласного промислу була суцільним браком. А гора піску на моєму подвір'ї росла і росла. Спочатку не знав, що з нею робити. І оце, щоб труд не пропав, вирішив продати. Бо якщо поставити ялинку у відро з мокрим піском, то вона у вас зеленітиме не один тиждень.

— Мені такий пісок не потрібен. У мене ялинка синтетична.

— Мені теж... Мені б цегли... На синтетичну теж згоден...

Більше на ярмарку ні за чим черг не було.

ХТО КОГО ПЕРЕХИТРИВ?

НАЛІТАЙ! НЕ ЗІВАЙ!

ОРИГІНАЛЬНА ПОКУПКА!

Якщо хочете, щоб у вашому домі було тихо, — купуйте «Зайця-барабанщика», виготовленого одеським виробничим об'єднанням «Чорноморська іграшка». Барабан від зайця швидко «відпадає», і матимете подвійне задоволення: у дитини — нова іграшка, у квартирі — тиша.

НАЛІТАЙ! НЕ ЗІВАЙ!

Черговий по ярмарку М. ПРУДНИК,
художнє оформлення В. ШИРЯЄВА.

Якість товарів на ярмарку контролювало Українське республіканське управління Держстандарту СРСР.

Зі словацького народного гумору

У Сашка Стороженка був день народження. Тетяна Петрівна від усього класу поздоровила його, побажала здоров'я й відмінного навчання. А на великій перерві уже кожен із нас став вітати Сашка. Васько Бузюк подарував йому якусь книжку. Вітько Шпак — пензлик. Примакова — трикутник за вісімнадцять копійок. Таких трикутників у кожній ятці навалом. Та й книжка Бузюкова не нова. Сам, мабуть, разів сто її прочитав, а потім дарує. І чому тільки радів Сашко — не

— Не поламаю, — відповідає.

— А я кажу — поламаєш.

Шморгнув Сашко носом, але перестав тиснути. Тільки я почав яблуко розмальовувати, бачу — Сашко зелений фломастер Вітькові Шпаку простягає.

— Навіщо ти йому фломастик даєш? — не стримався я.

— Нехай пофарбує.

— Хіба я йому їх дарував?

— Ні.

ФЛОМИКИ

розумію! «Спасибі, хлопці! Спасибі!» А за що?

А от коли я витяг із портфеля набір фломастерів і поклав їх перед Стороженком, весь клас ахнув. Ще б пак, дванадцять кольорів, та ще й у прозорому футлярі.

— Ось тобі, — кажу, — Сашко, від мене подарунок.

— Спасибі, Митько, — зрадів Стороженко. — Ну й гарні фломики!

— Звичайно, гарні. Угорські.

Продзвенів дзвінок, і до класу зайшов наш учитель малювання Андрій Карпович. Малювали ми натюрморт. Дивлюсь, а Сашко фломастерами орудує. Тими, що я йому подарував.

— У тебе що, олівців немає? — штовхаю його в плече.

— Є. А що? — запитально глянув він на мене.

— Так а чого ж ти тоді фломиками малюєш?

— Подобається, — посміхається Сашко.

— Ти якщо все будеш ними малювати, то від них скоро нічого не залишиться.

Стороженко лише знизав плечима і далі малює. Та так тисне, що у мене навіть щось усередині перевертається.

— Не тисни так, — знову штовхаю його. — Поламаєш.

— Так навіщо ти роздаєш? Забери негайно.

Сашко забрав фломастик і поклав його на парту...

На початку наступного уроку я першим зайшов до класу. Дивлюсь — фломики на парті лежать. А тут саме й Сашко забіг.

— Ех ти, розтелепа! — кажу йому.

— А що таке? — розгубився він.

— Тобі тільки щось дарувати, — і вказую на фломастери. — Мало того, що ти їх не заховав, так іще й ковпачками не закрив.

Сашко почервонів, наче я йому щось образливе сказав. Сів за парту, швидко одяг ковпачки на фломастери, поклав до прозорого футляра і мені простягнув.

— Ти чого? — здивувався я.

— Спасибі, Митько, я вже намалювався твоїми фломиками.

— Чого це моїми? Я їх тобі подарував.

— Дякую. Краще забери, а то я їх і зовсім у вікно викину.

— Ти що, ненормальний? — сказав я. Але фломики забрав. А то й справді викине. Не розумію тільки, чого це він від такого подарунка відмовився. Дванадцять кольорів! У прозорому футлярі!..

Ігор ЛАГОЗА.

— Ваш пес гавкав цілу ніч перед вашим будинком. Чому ви не пустили його додому?

— Це не наш пес.

— Як не ваш?

— Наш має ключі від дверей.

— Я буду виходити заміж тільки по любові, — каже Петра. — А ти як?

— Якщо не зустріну щось краще, то я також, — відповіла Яна.

— Чому посилаєш своїй дружині чисту листівку?

— Ми не розмовляємо.

— Лікарю, учора ви мені ставили зовсім інший діагноз.

— Бачите, як швидко медицина йде вперед.

— Як почувате себе у сімейному колі?

— Погано. Палити не смію, пити не смію, в бар ходити не смію...

— Жалкуєте, що одружились?

— І цього не смію.

— Що казала тобі дружина вчора, коли ти так пізно повернувся додому?

— Нічого... А ті два зуби я сам давно хотів вирвати.

— Відмовтеся від алкоголю, товаришу Пивко, — радить лікар, — це вам подовжить життя.

— Правильно кажете, лікарю, — погоджується Пивко. — Минулого року я один день не пив. Повинен сказати, що до цього часу жоден день не був таким довгим, як той.

Переклав Я. КИЧУРА.

ПЛАНЕТА КАЗОК

ДОБРИЙ АЖИН

НЕЗРУЧНЕ СТАНОВИЩЕ

БАЙКА

Під дверима, на яких написано «Кабінет Зайця», сидить сам Заєць, вивчаючи якісь папери.

Підійшов їжак.

— Ви, напевне, ключ від кабінету посягли, що сидите на порозі?

— Тут діло таке, — боязко скосив очі на двері свого кабінету куций. — Туди Ведмідь зайшов. Керуючий лісовою просікою.

— То й що? — здивувався їжак. — Адже те управління розформували. Як непотрібне.

— Управління розформували, — погодився Заєць, — а самого керуючого, Ведмедя, перевели працювати до мене, рядовим працівником. Так би мовити, під мою лапу. Уявляєте моє становище... мати такого підлеглого?.. Давати Ведмедю якусь роботу... я не наважуюсь. Послати клишоногого кудись із дорученням... у мене, відверто кажучи, відваги не вистачає...

Микола ВОЗІЯНОВ.

Всі як один НА вибори Івана Семеновича!

— Товариші, сьогодні ми із семи кандидатів обираємо директором Івана Семеновича.

Довідкове бюро Перця

«ЛАМАТИ — НЕ БУДУВАТИ»
[«Перець» № 12 за 1988 рік]

Виносячи у заголовок цю, звичайно, дещо банальну істину, автор фейлетону В. Глигач робив це свідомо, оскільки вважав, що вона не втратила злободенності й нині. Свою переконаність він підтвердив кількома ілюстраціями з близької до будівництва сфери — спорудження кооперативних гаражів та автостоянок на Херсонщині. Суть ілюстрацій коротко переказати можна так: в одних місцях гаражі будують, як мокро горить, або й зовсім не зважають на потреби автолюбителів, а в інших, зокрема в Херсоні, намагалися поламати й те, що вже збудовано.

Лише неповних три місяці знадобилося Херсонському облвиконкому, а точніше — заступнику голови виконкому тов. Вербицькому, щоб відновити редакції. Сама відповідь, щоправда, нічого. Завдяки вжитим заходам завершено будівництво автостоянки в Шуменському мікрорайоні м. Херсона, розроблено проектну документацію на автостоянки в Голій Пристані, Генічеську, Новотроїчку, які буде споруджено в 1989 році.

Що стосується гаражно-будівельного кооперативу «Берізка» в обласному центрі, то міськвиконком скасував своє рішення, яким раніше зобов'язав правління кооперативу знести три бокси.

«ГРАН-МЕРСІ ІЗ ГРАНКАР'ЄРУ»
[«Перець» № 15 за 1988 рік]

Від райцентру Полонного, що на Хмельниччині, до Брянська — неблизький світ. Проте саме Поділля брянські облагпрогбудівці облюбували для щепенного кар'єру. Хмельницькі обласні інстанції пішли їм назустріч, заколисали обіцянками далеких будагратів виділити кошти на житло, соціально-культурні об'єкти, комплекс побутових приміщень, харчоблок, під'їзні шляхи, без яких неможливо уявити собі нормальний промисловий об'єкт.

Проте минав час, на Брянщину йшли потоки щепену, а в зворотному напрямку линув лише не менш щедрий потік тих же обіцянок. Більше того, «Брянськблагробуд» звернувся до Хмельницького облвиконкому з проханням дозволити йому розширити виробництво, підкріпивши його новими запевненнями виконати свої обов'язки щодо колективу гранкар'єру в... 1990—1992 роках.

Після виступу «Перця» заступник голови облвиконкому Б. Я. Гусельников повідомив, що виконком відмовив у розширенні виробництва і запропонував передати гранкар'єр Хмельницькому облагробуду.

Пропозиція логічна. Проте вельми цікаво довідатися також, що зроблено або буде зроблено для поліпшення умов праці і відпочинку робітників?

З телетайпної стрічки ТАП

Коротенька інформація «У спогадах сучасників» («Перець» № 15 за 1988 рік) про стан річок Кальчик і Кальміус викликала розширену відповідь заступника голови Донецької обласної інспекції по охороні природи С. П. Попова. Він підтвердив, що ці річки в межах міста Жданова не тільки втратили рибогосподарське значення, а й не можуть бути використані «ні для культурно-побутового водокористування, ні для зрошення». Щоправда, деяка перспектива зарожівела. Уже збудовано десять природоохоронних об'єктів, завдяки яким тепер щороку скидається на 9,1 мільйона кубометрів різної брудноти менше. Міністерство чорної металургії СРСР затвердило програму першочергових природоохоронних робіт по металургійних комбінатах імені Ілліча і «Азовсталь», яка передбачає виділення на охорону річок 53,2 мільйона карбованців. У 1989 році планується розчистити 4,9 кілометра річки Кальчик. Сесія Ждановської міськради розглянула стан дотримання законодавства по охороні природи на комбінатах «Азовсталь», імені Ілліча та коксохімічному заводі, визнала роботу керівників цих підприємств незадовільною і «зажадала вжиття вичерпних заходів по виконанню доведених завдань по оздоровленню Азовського моря, річок і повітряного басейну».

Що ж, як мовиться, дай, боже, міськраді, щоб її «зажадання» здійснилися. Хоч, з іншого боку, є законодавство про природу, яке нехтується, є занапащені річки і море. То, може, заходи стануть «вичерпнішими», якщо згадати про персональну відповідальність?

АФОРИЗМИ

Ніщо так не розгартує, як здійснені мрії.

Якщо на роботу дивитися бовком, вона до лісу таки втече.

Справа спирається ступик, якщо зарплата спирається у стелю.

Літа цвіте раз на рік, а процвітає цілорічно.

Міль-єдина комаха, яку зустрівають оплесками.

Не виливайте душу без огисних споруд.

Закриті для крики зони породжують критику, закриті у зони.

Найдовше заживають рани від поцілунків.

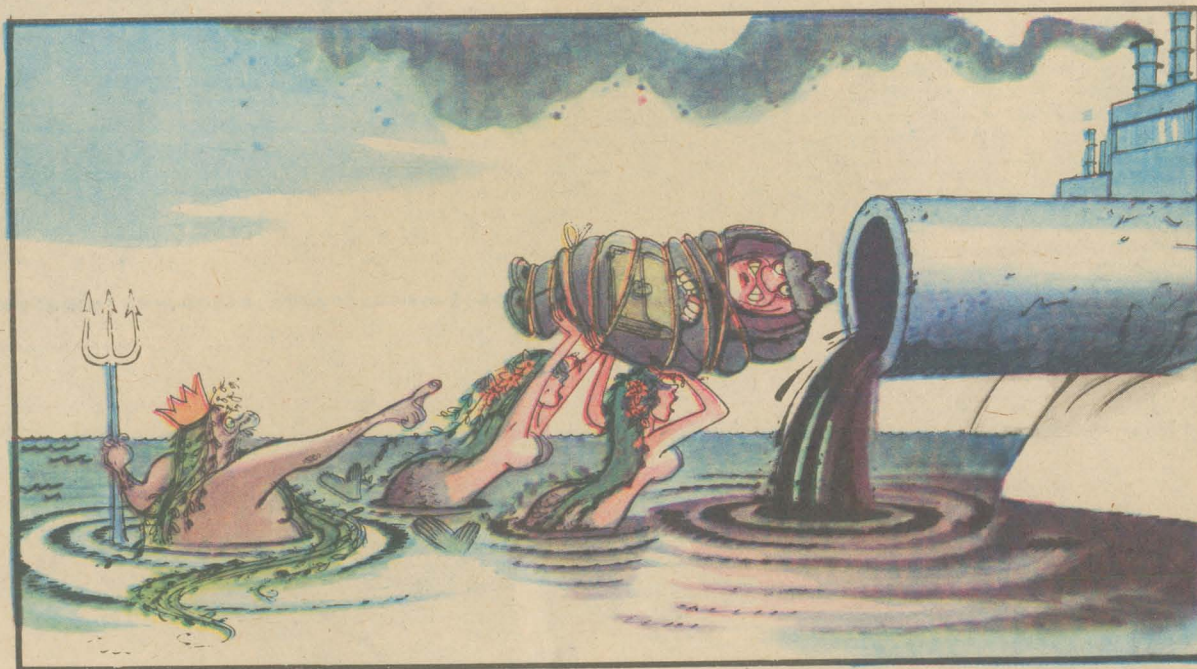
Під каблук попадають здебільшого ті, хто дивиться на ноги.

На відміну від усіх інших зв'язків, телефонний найбільш безпечний.

м.Полтава.

Юрій МЕЛИХОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Затакай!

ВСЕ ПРАВИЛЬНО, уважний читачу, все правильно: немає такого слова у словниках української мови. До речі, російської — теж. Навіть у таких авторитетів, як Даль і Ожегов, ви можете натрапити хіба що на одуванчик, тобто по-нашому — кульбабка. Гарна така жовтенька квіточка. А потім дозріє і стане пухнастою кулькою, дмухні на неї — і полетіли парашутики за вітром. Звідси і «одуванчики». Дуже люблять ними дітки бавитися. А з точки зору агрономії — нікуди не дінешся, бур'ян. І на полях оте добро безжалісно знищують, і на грядках домогосподарки старанно виполюють. А він не переводиться, а він росте там, де й не сіяли! От вам і «одуванчик»...

Що ж до «надуванчиків», то одному з авторів цих рядків довелося уперше почути це слово в селі Брицькому Липовецького району на Вінниччині. Там ця чудернацька назва чомусь міцно приклеїлася до голови місцевого колгоспу ім. Ульянова Івана Олексійовича Калинчука. Та, якщо вже бути відвертими, то й до зоотехніка Марії Григорівни Турбовець, і до завідувача фермою Галини Григорівни Магилевич, і ще до деякого з представників вищої та середньої керівної ланки. Не кажуть, приміром: «Он бригадир тваринників Фока Федорович Костогриз на ферму пішов», — а кажуть: «О, Фока-надуванчик на роботу чимчикує». І всі знають, про кого йде мова.

За віщо ж, спитаєте, вищезгаданим товаришам титули отакі припечатати? За які такі особливі заслуги? Чи, бува, не за ударну працю по виконанню Продовольчої програми?

Отут ви, дорогий читачу, як кажуть снайпери, поцілили майже в «яблучко». Тільки трохи не з того боку. Бо оті колгоспні спеціалісти вславилися не так умінням добиватися високих приростів у виробництві м'яса, молока та іншої смачної продукції, як рідкісним мистецтвом вирощувати оту продукцію... на папері.

Яким робом у них це виходить? А ось яким.

Живуть-поживають, до прикладу, в одному з колгоспних корівників сімдесят чотири Лиски, Зірочки і, скажімо, Вентиляції. Живуть-поживають, силос і зелену масу споживають, хвостами від надокучливих мух відбиваються, дають молочко — абсолютно, підкреслимо, чесно дають, без усіляких там хитрощів і скандалів, а у строгій відповідності зі спожитими кормоодинацями. Кожна з них уже й по телятку на світ білий встигла привести. Словом, корівки як корівки, нічим особливим від інших своїх посестер не відрізняються. Одного лиш не знають вони, бідолашні: що ніякі вони не корови, а усе ще — лиш нетелі!

Для невтаємничених популярно пояснимо: нетель — це вчорашня телиця, яка у собі майбутнього первістка носить. Тобто, готується стати телячою мамою, або, вибачайте, коровою. Але ще не стала. І план по молоку до неї, природно, не доводиться. Бо як те там у нетелей молоко! А тим часом оті сімдесят чотири Лиски, Зірочки та Вентиляції, як уже мовлено, первістків своїх благополучно на світ благословили і дояться на повну потужність. Бо то вони лише на папері, бач, — нетелі, у хитромудрій колгоспній звітності. Яку вигадали І. О. Калинчук та підлеглі йому фахівці. Фахівці — скажемо так — дутих цифр. По-місцевому — «надуванчики».

Механіка тут прозора, як суп у ідальні: додав оте підпільне молочко до загального надою від легальних, офіційно зареєстрованих корів — і вже в тебе показник на одну дїну корову значно підскачів. Ходиш героєм. Та й у графі «падїж молодїяка» можеш сміливо ставити нулик, бо почилі в бозі від твого нехлюйства телятка успішно підмінюються «незаконнародженими», що їх інкогніто привели законспіровані під нетелів їхні телячі мами.

Правда, незручність цього способу полягає в тому, що тебе в будь-який момент можуть «накрити». Тобто, викрити. Що, врешті-решт, і сталося з мамами

окозамилювання у колгоспі, який носить таке достойне ім'я, що грїх його всує й повторювати.

Окрім дійних корів, які вважалися нетелями, авторитетна комісія з обласного управління статистики виявила тут ще й 116 неоприбуткованих поросят та 54 ягняти, якими була перекрита нестача загиблих та зниклих у невідомому напрямку свиней та овець...

Ну що ж, скажете ви, скільки ниточка не тяглася, а до клубочка все-таки привела. Шила в мішку не втаїш, правди від людей не сховаєш. Так-то воно так, тільки от диво: справа про зоотехнічно-облікові «нововведення» в цьому господарстві понад два місяці нерухомо пролежала у Вінницькій обласній прокуратурі, аж поки не потрапила до рук прокурора Липовецького району Володимира Костянтиновича Ковганича, який за півроку з нею й упорався. За цей час він устиг проробити чималеньку роботу — взяти письмові пояснення від трьох «надуванчиків». Про четвертого — голову колгоспу — правда, якось геть чисто забув. Буває, знаєте. Прокурор теж людина, якась дрібниця у нього з голови й вилетіти може. Ну, а оті тріє, викликані до прокуратури, в один голос запрялися, що вони зовсім не в курсі справи і ні про яких корів-нетелей, свиней-поросят, овечок-ягнят сно-м-духом нічого не знають і не відають.

Таким вичерпним поясненням захисник закону

НАДУВАНЧИКИ

і справедливості цілком задовольнився і про всяк випадок попередив вищезначену трійцю, щоб вона знала і відала. Та на тому й крапку поставив. А ще за півроку ще одна авторитетна комісія з того ж таки обласного управління статистики знову завітала на ті ж самі колгоспні ферми і виявила нові факти приховування від звітності корів, свиней та овець... Але «надуванчики» й цього разу вийшли з води сухими.

Історія ця наводить не на вельми веселі роздуми. Чи не подібним трепетно-чуйним ставленням до різного роду «надуванчиків» саме й пояснюється те, що вони так пишно розрослися на нашому полі? Адже описаний нами випадок — далеко не рідкісний. До редакції надходить багато листів на цю тему.

«Дуже мене здивувала, — пише М. Коваль із Хмельницького, — відповідь прокурора нашої області т. Харченка на мій попередній лист до «Перця».

Там я писав про систематичний випуск бракованої ковбаси на виробничому комплексі Хмельницької райспоживспілки. Зокрема, про один з таких випадків у кінці 1986 року повідомляло місцеве радіо. 52—53 тис. крб. — ціна цього браку. Браку свідомого — інакше навіщо у м'ясний фарш сипати утричі більше борошна, аніж за нормою?.. Так от, тов. Харченко обходить цей факт соромливим мовчанням. Розпливчато, надто вже м'яко трактує він і минулорічний березневий випадок:

«Перевіркою встановлено, — пише він, — ряд технологічних порушень при виготовленні ковбасних виробів...»

А яка ціна завданого збитку? Мені, наприклад, відомо, що комісія виявила тільки надлишків на 2 тис. крб. А загальний брак склав, знову ж таки, 50—52 тис. крб. Чому й про це промовчав прокурор? Чому не обмовився він жодним словом і про допущений брак улітку 1987 року (про це розповідав у обласній газеті «Радянське Поділля» не хто інший, як старший помічник прокурора області І. Котик)? Виготовлених з порушенням технології ковбас тоді виявилось 10,5 тонн (це теж щонайменше на 50 тис. крб.). У чому ж річ? Може, ці факти не відповідають дійсності? Тоді нехай би винні вибачилися перед радіослухачами, читачами і особисто перед директором комплексу В. Франковим. Якщо ж ні — то поінформована громадськість мимоволі задумується: невже хтось навмисно не хоче робити висновків з очевидного — протягом восьми місяців викрито три випадки крупного браку, а винних тільки пальчиком посварили? Адже, як повідомляє тов. Харченко, «за вказані порушення» директора комплексу Франкова всього-на-всього оштрафували на 100 крб., а головного інженера Курловича і старшого майстра Муляка — на 50 крб. кожного.

Правда, автори браку удостоїлися ще й дисциплінарних покарань: догана, догана, сувора догана... Але хіба треба бути юристом для того, щоб здогадатися: мова йде не просто про порушення, а про явно злочинні дії? Недаремно той же І. Котик у згаданій статті пише: «...ст. 147 Кримінального кодексу УРСР передбачає, що за систематичним, тобто більше двох разів, або у великих розмірах випуск підприємством недоброякісної продукції директором, головним інженером та начальником відділу технічного контролю караються позбавленням волі на строк до трьох років». У наших же крутіїв, по суті, й волосинка з голів не впала. То чи ж потрібна їм перебудова, якщо вони сильні ковбасою?..»

Можна було б навести десятки подібних листів. І у всіх них — обурення і тривога: доки ми будемо панькатися з пройдисвітами, які норовлять на кожному кроці всучити нам замість доброякісного продукту — гнилятину, замість упорядкованої квартири — купу недоробок, замість обіцяної послуги, вибачте на слові, — дулю з маком?..

Експансивні французи кажуть: «Шерше ля фам» — шукай, тобто, жінку. Ми далекі від думки звинувачувати в усіх наших бідах прекрасну статтю, та й самі французи, гадаємо, говорять це не завжди серйозно. Але, перефразовуючи їх, хотілось би вигукнути: шукай покровителя! Адже якщо «надуванчики» успішно у нас процвітають, то, мабуть, комусь це усе-таки вигідно? Адже для того, аби безкарно повертати свої гешефти, кожен із подібних бур'янців перш за все намагається обзавестися могутнім патроном — який би й підтримував, і захистив! То чи не час би внести у наше законодавство відповідну статтю: нехай той, хто потурає окозамилювачеві, шахраєві, халтурникові — словом, «надуванчикові» будь-якого роду чи виду, — нехай він несе відповідальність нарівні зі своїм протеже!

Отоді тільки й можна буде сподіватися, що ми в скорім часі отих «надуванчиків» із ланів своїх виполемо.

В. БОЙКО,
І. ГАЛІЦІН.

Мал. А. ЮНА

РЕВНОЩІ

Ретельний огляд піджака
Робила з ревнощів дружина:
Чи не вчепилася яка
На ньому довга волосина.

Коли знаходила — біда!
Репетувала: — Де носило?
Учора тут була руда,
А нині причепилась сива!

Та якось зовсім не знайшла —
І ні, щоб врешті спокій дати:
— Ганьба! — не тямилась від зла. —
Вже з лисою почав гуляти!

Степан ГРИЦЕНКО.

НАДІЙНИЙ ГОДИННИК

Запросив кум кума в гості. Зайшли на подвір'я. На груші висять рейка і молоток.

— Що це в тебе таке? — запитує гість.

— А це годинник з голосом.

Повечеряли. Гість каже:

— Все-таки цікаво, як працює отой годинник.

— Пішли покажу.

Вийшли у двір. Кум почав бити молотком по рейці. Вибігла у двір сусідка та й кричить:

— Що ти, іроде, робиш? Вже дванадцята година ночі!

Повідомила Т. ПШЕНИЧНА.

с. Лучки
Полтавської області.

ЩО КРАЩЕ

Давно це було. Повертався солдат з армії додому. Проходячи повз маєток, побачив похоронну процесію: пан місцевий помер. Запросили і служивого на поминки. Пообідав той і почав дякувати:

— Дай боже, щоб завжди помиралі багаті, а бідні нехай живуть.

— Це ж чому? — питають його.

— Як умре багатир, то збереться увесь мир. А як умре біднячок, то тільки піп та дячок, — пояснив той.

Повідомила Г. БЕНДРИК.

с. Лазорки
Оржицького району
Полтавської області.

НЕ В НАСІННІ СУТЬ

До одного з колгоспів зненацька завітала іноземна сільгоспделегація. По господарству її водили голова правління і головний агроном. Гості звернули увагу на поле, яке жовтіло від свиріпи.

— То ми там дуже цінну кормову культуру посіяли, — збрехав агроном. — Від неї утричі надой молока зростають.

— А чи не могли б ви нам хоч трішки насіння цієї культури продати? — звернулися гості до голови.

— Та на біса вам те насіння! — відповів той. — Тільки морочитиметеся з ним. Візьміть краще мого агронома — і через кілька років ваші поля також зажовтіють.

Повідомив В. ІЛЬЧЕНКО.

с. Чернігівка
Запорізької області.

ОДИН ЗА КІЛЬКОХ

— У нас побудували чудовий магазин. Просторий і в зручному місці. Що цікаво: у ньому працює один продавець.

— Як же він встигає обслуговувати людей?

— Стоїть за прилавком і відповідає: нічого немає.

Повідомив П. БУТЕНКО.

м. Петриків
Гомельської області.

ДИЛЕМА

Жінка каже чоловікові, великому любителю пива:

— Вибирай: або я, або пиво!

Чоловік посидів, подумав, почухав потилицю та й запитує:

— А скільки пива?

Повідомив В. ПОТАПОВ.

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

ЛИШЕ ОЦІНЮВАВ

Пройшовши мимо вродливої дівчини, жінка з гнівом звертається до чоловіка:

— Ти чого так витріщився на оту дівчиночку?

— Та що ти, люба, я лише оцінював її сукню — таку ж, як ти незабаром забажаєш мати, — відповів чоловік.

Повідомив Ф. ДЖЕПА.

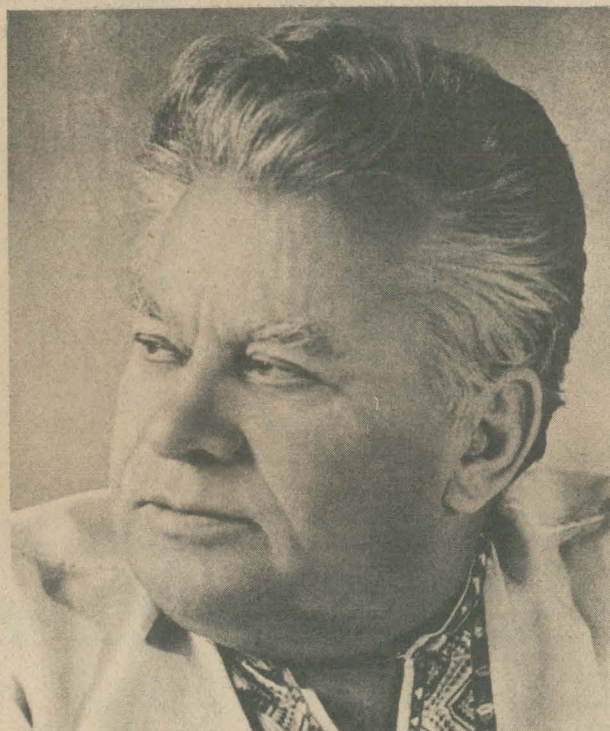
м. Дніпропетровськ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Чого він показує дяді язика?

— А той дядя — лікар, і мій син вважає, що це йому завжди приємно.

Редакційна колегія, партійне бюро, профспілковий комітет, весь колектив редакції журналу «Перець» з глибоким сумом сповіщають про те, що 4 грудня 1988 року на 77-му році життя після тяжкої тривалої хвороби помер член редколегії журналу, персональний пенсіонер республіканського значення, заслужений працівник культури УРСР, лауреат республіканської премії імені Ярослава Галана, колишній головний редактор «Перця»

МАКІВЧУК ФЕДІР ЮРІЙОВИЧ.

ДРУЖЕ ПЕРЦЕ!

Чим є якась різниця між кофтою і колготками? Що за дурне запитання, скажеш? Це ж абсолютно різні речі! І я так думаю. А от на Харківській базі посилторгу ніякої різниці не бачать. Принаймні, я, надіславши замовлення на сім пар колготок, одержала саме кофтинку. Правда, у накладній було зазначено, що ці сім пар колготок на суму 23 карбованці. Довелося відправляти "колготки" на базу, супроводивши їх відповідним популярним поясненням, що й до чого. Хоча, можливо, працівники бази і самі прекрасно розбираються в тонкошах предметів дамського туалету. Може, їм просто так зручніше: увіпхав у посилку, що під рукою — і як з очей, так і з думки? Але поки що на це запитання відповісти не можу, бо ось уже три місяці, як із бази — ні слуху, ні духу.

В. ШЕВЧЕНКО.

с. Вовводське
Арбузинського району
Миколаївської області.

ПОЕТОВЕ ГОРЕ

Втекла дружина:

— Не витримую!

Говорить не по-людськи... Римою!

РІЗНИЦЯ

— Попишуєш папери, Грицю!

— Підписую! Вловив різницю!

ЗОЛОТА РІБКА

Впіймалась... Мовить річ таку

Вона до сивого дідуся:

— Не відпускай мене в ріку,
Бо там я, старче, отруюся!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

м. Київ.

ДОВГОРУКІ ЛЮБИТЕЛІ

Просто-таки невгамовну любов виявляють деякі американці до усіляких рідкостей. Особливо до тих, що користуються сталим попитом на ринку антикваріату.

Так, наприклад, заповзятих (і грошовитих, звичайно) колекціонерів аж лихоманить од жадоби заповісти до своїх рук культові начиння індіанців давнього племені анасазі. І от, аби полегшити муки мільйонерів-колекціонерів і обважнити власну кишеню, кілька невідомих пригнали в район проживання анасазі в штаті Юта могутню землерийну машинерію і попоралися там так, як свині на городі. Після того механізованого нальоту археологам залишилася тільки безбожно перерита земля.

Історики журяться та бідаються, що загадка племені, яке тасмичне зникло 700 років тому, так і залишиться нерозгаданою. А, між іншим, загадка, хто украв старожитності індіанців і за скільки їх «штовхнув», також дуже цікава. І теж навряд чи буде розгадана.

Тягнуться «культурні» ведмежатники й до літератури. Особливо до іноземної. Зокрема, до древніх манускриптів.

Так, у Біхарському дослідному інституті м. Патна в Індії довгенько трудився прибулий зі США «фахівець із санскриту», якийсь Уолтер Хаулджер. Дорогоцінні рукописи він брав додому. Для того, мовляв, щоб зробити фотокопії. А після його від'їзду з'ясувалося, що він їх або взагалі не повернув, або підсунув замість них результати своїх трудів несправедливих — на швидкуруч зляпані підробки.

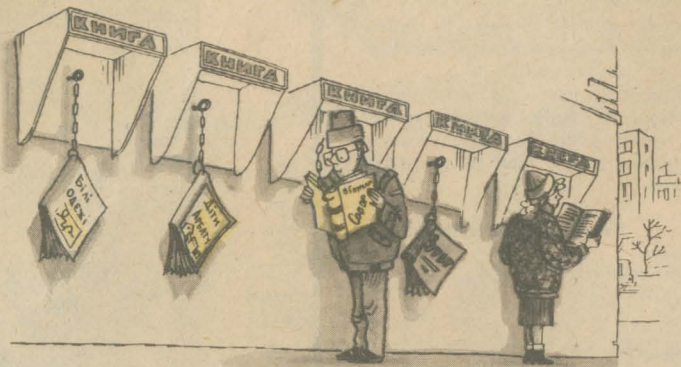
Довгорукі любителі антикваріату тягнуться до культурних цінностей не лише індіанців та індусів. Зразу ж після другої світової війни найспритніші з них заповзлися виштовхувати розорену, голодну Європу — вимінювати в приватних осіб витвори мистецтва за якусь там пачку-другу ясного порошку чи банку консервів. А за «планом Маршалла» скупка європейських цінностей була поставлена на потік — за океан переправлялися уже й родові замки, історичні пам'ятки.

Цей абортаж Європи продовжується й досі. От недавно меткий американський мільйонер Біллі провів обгородку, яку парижани в один голос прирівняли до злодійства. Скориставшись незгодами між паризькою мерією і урядом, а також нестачею коштів у муніципальній скарбниці, він купив примітну паризьку пам'ятку — ресторан Ейфелевої вежі. Розібраний на 11 тисяч частин ресторан відтабанили в США, де він тепер буде уже примітною пам'яткою Нью-Орлеана...

Що на черзі?..

Р. БЕКНАЗАР-ЮЗБАШЕВ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

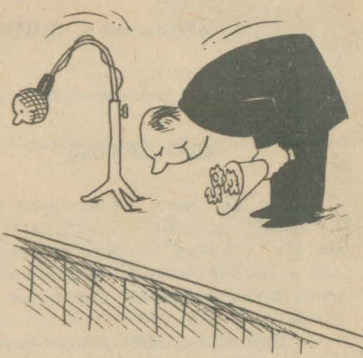
Мал. В. МУСКИ

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

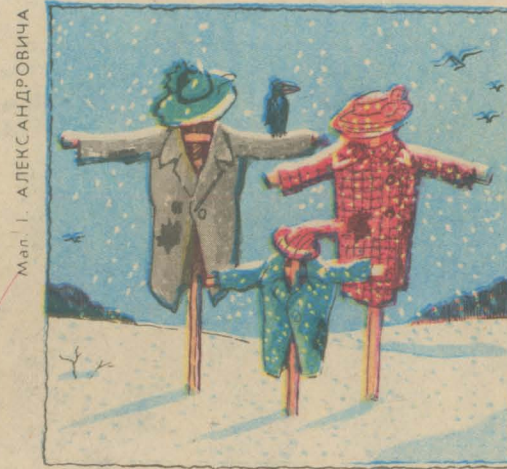
Мал. В. СЕМЕРЕНКА

Мал. О. ТАМАРОВА

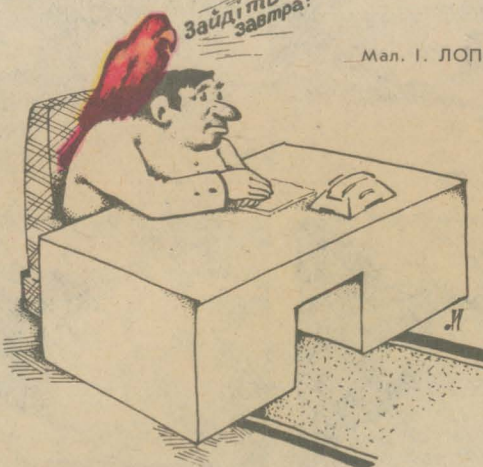

Мал. А. КОНОНЕНКА

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Мал. І. ЛОПАТИНА

КОНКУРСИ ПЕРЦЯ ТА ЇХ ПЕРЕМОЖЦІ

Наприкінці кожного року Перець переживає бурхливі за розпадом пристрастей дні: іде підбиття підсумків творчих конкурсів. І все ж, незважаючи на гострі дискусійні ситуації, які при цьому виникають, закінчується усе миром і дружбою, позаяк Перець таке має непоганий досвід цілком демократичного і, як нині кажуть, плюралістичного підходу до справи. От саме внаслідок демократизму й плюралізму думок перчанського журі лауреатами конкурсів 1988 року стали:

ЗА КРАЦІ ФЕЙЛЕТОНИ —

Володимир БОНДАРЕНКО («Маршем по сходах, що ведуть униз», № 6);
Яків БАЛАХ (Фейлетони на міжнародну тематику, опубліковані протягом року);
Сергій КОВАЛЬ («Мінводгосп сказав Дніпру», № 14);
Ігор ЛАГОЗА («План чи метали», № 17);
Геннадій ЛІТНЕВСЬКИЙ («Усім наука», № 22);
Анатолій НАУМОВ («Любов з додатком», № 10);
Павло СТОРОЖЕНКО (фейлетони, опубліковані протягом року);
Григорій ЯБЛОНСЬКИЙ («Підступний плюмбум», № 13).

ЗА КРАЦІ ПРОЗОВІ ТВОРИ —

Анатолій ЖИТНИК (одноактівки «Інакше не можна», № 10; «Дихайте мовчки», № 21);
Іван КИДРУК («Членство», № 20);
Володимир ПАЛЬЦУН («Пастки тверезого життя», № 12);
Іван СОЧИВЕЦЬ («Що за комісія, о, боже!», № 20).

ЗА КРАЦІ ПОЕТИЧНІ ТВОРИ —

Дмитро БІЛОУС («З нових віршів», № 14);

І ще про один конкурс. Як ви пам'ятаєте, шановні читачі, минулого року Перець і репертуарно-редакційна колегія Міністерства культури УРСР оголосили закритий конкурс на кращі твори для естради. Наші автори, які захотіли, щоб їх не тільки друкували, а й читали зі сцени, активно відгукнулися і надіслали близько трьохсот творів (до речі, не лише з нашої республіки). Та найбільше бажання перемогти, мабуть, було у В. Даника, В. Джигури, В. Дацюка, Г. Кос-

Павло ГЛАЗОВИЙ («Без начальників не можна», № 2; «Шпарталка», «Базіки», № 5);
Фелікс КРИВІН («З нових віршів», № 21);
Валентин ЛАГОДА («Щучин син», № 3; «Імунітет», № 7; «Як жаль тебе, річко!», № 12; «Антонові труди», № 24).

ЗА КРАЦІ КАРИКАТУРИ —

Анатолій ВАСИЛЕНКО (малюнки, опубліковані протягом року);
Володимир ГОНЧАРОВ (малюнки, опубліковані протягом року);
Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ (обкладинки №№ 6, 13, 19);
Олексій КОХАН (малюнки, опубліковані протягом року);
Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ (малюнок «SOS», № 15);
Радна САХАЛТУЄВ (малюнки, опубліковані протягом року);
Володимир СОЛОНЬКО (обкладинка № 10).

ЗА ТЕМИ ДО КАРИКАТУР —

Роза ДРУКМАН, Олександр КОНОВАЛЕНКО, Леонід ТЕЛЯТНИКОВ, Валерій ЧМИРЬОВ.

Усі переможці одержать грошові премії, з чим Перець їх — переможців — і вітає гаряче.

товецького та О. Попова, І. Кидрука, П. Красюка, М. Тихончука, С. Ципіна, П. Юрика. Тому вони запропонували такі твори, які журі одностайно віднесло до кращих. Редакція журналу і репертуарно-редакційна колегія Міністерства культури УРСР поздоровляють переможців, ну, а тим, хто ними не став, бажає перемог у наступних конкурсах.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Протягом останніх чотирьох років на території Каланчацького, Чаплинського і Скадовського районів різко скоротилась кількість аварій через незнання правил дорожнього руху».

(3 газети).

Надіслала Л. ДМИТРЕНКО.

«В новому будинку культури некультурно попадали стіни».

(3 листа).

Надіслав І. САВОЧКА.

«Шлюзи ставка були розриті екскаватором і була випущена вся дика риба».

(3 листа).

«Сьогодні у клубі кіножурнали на тему: пропаганда медицини, спорту і алкоголю».

(3 об'яви).

«Як молодь і всі жителі села повинні проводити вільний час після роботи та у вихідні дні, коли клуб на замку? Пожилого віку — випивкою, а молодь — наркоманізмом».

(3 листа).

Надіслав Л. МАЛЬОВАННИЙ.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перець» № 1 (1283)
(на українському мові)
Видавельство «Радянська Україна»

Здано до набору 02.12.88.
Підписано до друку 20.12.88.
БФ 43337.
70х108/16. Офсетний друк.
2,8 умов.-друк. арк. 14 умов.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2 081 200 прим. Зам. 06108.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

С Журнал «Перець» 1989 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Телефони:
приймальні 441-82-14,
відділу листів та скарг
441-89-37, 441-89-38,
художнього відділу 441-89-11.

Адрес редакції:
252047, Київ-47,
ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали,
треба обов'язково посилатись
на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку
видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордену Леніна комбінат печат
издательства «Радянська Україна»,
252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням
вітчизняного фотонабірного
комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера
придумали: В. Бойко, А. Бондаренко,
А. Василенко, В. Губин, Р. Друка,
М. О. Коноваленко, І. Лопатин,
О. Монастирський, А. Савчук, В. Со-
лонько, Л. Телятников.

МАЛЮНКІВ РАЗОК НА СЮЖЕТИ КАЗОК

